

Nr. 943 van het arrest

Nr. Corr. Folio

Nr. 2015 V 84 (2015 CO 82) van het parket (1ste aanleg : nr.: LE66.RW.101800-11)

Nr. 2015 BC 82 van de griffie

Afr 43 bis Sw.

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In de zaak van het Openbaar Ministerie en van :

De WOONINSPECTEUR, handelend in naam van het Vlaamse Gewest, met kantoor te 3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort 6 bus 93,

eiser tot herstel,

vertegenwoordigd door meester Dennis Muñiz, loco meester Philippe Declercq, beiden advocaat aan de balie van Leuven,

tegen :

te , geboren te , wonende

beklaagde,

bijgestaan door meester Wilfried Vandenplas, advocaat aan de balie van Leuven.

verstekwest:
COR 1121/2015.

Belourning
verleuning B

Dm: 938
Kortf. 2x6€-
12€
COIV

2219
notif

2220
AB₂

1. TENLASTELEGGINGEN

Beklaagd te :

, minstens in de periode 1 september 2010 tot 31 juli 2011

A. In overtreding met de artikel 5, strafbaar gesteld met artikel 20 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, onderverhuurder of diegene die het goed ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten van artikel 5 van bovenvermeld decreet rechtstreeks of via een tussenpersoon verhuurd of ter beschikking te hebben gesteld met het oog op bewoning, namelijk door
Vier woonegelegenheden in het pand te
te hebben verhuurd met het oog op bewoning onder meer aan

B. In overtreding van artikel 17 van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers, zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, als verhuurder hetzij rechtstreeks hetzij via tussenpersoon, als persoon die het goed ter beschikking stelt met het oog op bewoning, hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon of als eventuele onderverhuurder hetzij rechtstreeks hetzij via tussenpersoon, kamers of kamerwoningen te hebben verhuurd, namelijk de 14 kamers van het pand gelegen te
die niet beantwoorden aan de in artikel 4 e.v. van voormeld decreet bedoelde kwaliteitsnormen

Formule verbeurdverklaring vermogensvoordelen

En beklagde wegens de tenlastelegging zoals hierboven nader omschreven onder andere te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van **19242 euro**

2. BESTREDEN BESLISSING

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 19 december 2014 door de Wooninspecteur en dit tegen alle beschikkingen op burgerlijk gebied en wat betreft de herstellvordering;
- 19 december 2014 door het openbaar ministerie tegen de beklagde;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 21ste kamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 5 december 2014, dat zegt dat de feiten van de tenlasteleggingen A en B dezelfde feiten betreffen dewelke correct omschreven worden onder de tenlastelegging A en dat deze bewezen zijn en verder als volgt beslist :

- Op strafrechtelijk gebied :

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de bewezen verklaarde feiten gedurende een periode van 1 jaar;

Veroordeelt de beklaagde tot :

- een vergoeding van 51,20 euro;
- de kosten : 194,80 euro;

- Betreffende de herstellvordering :

Wijst de gevraagde herstellvordering af.

Zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het tweede hypotheekkantoor van Leuven met ref. 73-T-12/112012-12262.

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig artikel 6.2.1 VCRO en ingeschreven in het register van de vergunningen van de gemeente waar het onroerend goed gelegen is overeenkomstig artikel 6.2.2 VCRO.

3. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Gezien het verstekarrest van deze kamer van 9 november 2015.

Gehoord het verslag van raadsheer De Gryse.

Gehoord de vordering van het openbaar ministerie.

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Muñiz.

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Vandenplas.

Gezien de conclusies en stukken van partijen.

4. BEOORDELING

4.1. De beklaagde _____; heeft op 16 december 2015 verzet ingesteld tegen het arrest dat het hof van beroep te Brussel op 9 november 2015 bij verstek heeft gewezen; dat is binnen de wettelijke termijn van vijftien dagen na de betekening van het verstekarrest, die op 1 december 2015 gebeurde.

Het verzet is ontvankelijk.

Het verstek was aan de beklaagde _____; te wijten.

4.2. De hogere beroepen tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven van 5 december 2014 zijn tijdig ingesteld en regelmatig naar vorm.

Op strafrechtelijk gebied.

4.3. Bij het verstekarrest van 9 november 2015 heeft het hof de telastlegging B zonder voorwerp verklaard, in zoverre hierin aan de beklaagde een inbreuk wordt verweten op het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers, dat opgeheven is bij decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft (in werking getreden op 11 augustus 2013), en in zoverre de telastlegging B dezelfde feiten betreft die onder telastlegging A zijn bedoeld.

Door de devolutieve werking van het verzet is het hof thans gebonden door die beslissing van het verstekarrest.

4.4. De dagvaarding is overeenkomstig artikel 20ter Vlaamse Wooncode overgeschreven op het hypotheekkantoor te Leuven II.

4.5. De telastlegging A wordt heromschreven in die zin dat "*vier woongelegenheden*" wordt vervangen door "*veertien woongelegenheden*".

Door deze heromschrijving worden dezelfde feiten bedoeld als in de oorspronkelijke telastlegging A.

De beklaagde _____; is op de zitting waarop het hof de zaak heeft behandeld, uitgenodigd om zich over deze heromschrijving te verdedigen.

4.6. De feiten van de heromschreven telastlegging A zijn na onderzoek door het hof bewezen gebleven.

Op 17 mei 2011 heeft de Wooninspecteur op vraag van de Dienst Huisvesting van de stad Leuven de woningkwaliteit van de studentenkamers gecontroleerd in het pand aan _____ te _____.

De beklaagde is voor de helft blote eigenaar van dit pand en verhuurt de veertien kamers waarin het pand is opgedeeld, met het oog op bewoning.

De Wooninspecteur heeft vastgesteld dat de woning verschillende gebreken vertoont, waardoor deze niet voldoet aan de Vlaamse Wooncode, onder meer, voor wat de gemeenschappelijke ruimtes betreft, inzake luchtkwaliteit, elektrische voorziening en afwerking en wat de verschillende studentenkamers betreft inzake vochtigheid, toegankelijkheid, sanitaire voorzieningen, bezettingsnorm, enzovoort.

De vaststellingen van de Wooninspecteur, die gelden tot bewijs van het tegendeel, worden niet weerlegd. De materialiteit van de inbreuken op de Vlaamse Wooncode staat vast.

De beklaagde _____ voert aan dat hij niet met het bijzonder opzet heeft gehandeld om de wet te overtreden.

Het ten laste gelegde misdrijf vereist niet dat de dader met een bijzonder opzet heeft gehandeld; de dader is strafbaar wanneer hij willens en wetens heeft gehandeld, wat in deze bewezen is.

De beklaagde _____; handelde uit vrije wil wanneer hij de kamers in de vastgestelde toestand verhuurde.

De bewering van de beklaagde dat hij zich niet bewust was van de gebreken van die woning, kan niet aangenomen worden. De beklaagde _____; wordt verondersteld kennis te hebben van de wetgeving inzake huisvesting en van de vereisten waaraan een woning moet voldoen en hij moest er als verhuurder voor instaan dat de kamers wel aan de woonkwaliteitsnormen voldeden.

4.7. De verschillende bewezen feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet in hoofde de beklaagde, zodat één straf wordt opgelegd, de zwaarste.

Ten tijde van de feiten, was het misdrijf strafbaar met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 tot 25.000 euro.

Sedert de wijziging van artikel 20 Vlaamse Wooncode door het decreet van 29 maart 2013 heeft de rechter de keuze om diezelfde straffen samen op te leggen – zoals voor de wetswijziging verplicht was – dan wel om één van die straffen alleen op te leggen. De strafwet is thans dus milder en overeenkomstig artikel 2 Strafwetboek moet de nieuwe versie van artikel 20 Vlaamse Wooncode worden toegepast.

4.8. De eerste rechter heeft de uitspraak van de veroordeling opgeschort en de beklaagde ; heeft het hof gevraagd deze gunstmaatregel te bevestigen.

Door de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zouden de doeleinden van de strafvordering evenwel niet gerealiseerd worden, nu de indruk zou worden gewekt dat de maatschappij niet zwaar tilt aan deze inbreuken en ze veeleer de privé-sfeer tussen verhuurder en huurder aanbelangen.

Het algemeen belang vereist dat woningen die te huur worden aangeboden, voldoen aan de vereisten en normen in verband met veiligheid en gezondheid en om de beklaagde Vingerhoeds tot het inzicht te brengen dat het niet loont om een woning in een gebrekkige toestand te verhuren en op die manier ten koste van de veiligheid en de gezondheid van anderen profijt te behalen, moet een geldboete worden opgelegd.

Het hof houdt bij de bestraffing ook – in het voordeel van de beklaagde – rekening met het smetteloze strafregister en met het feit dat de beklaagde sedert de controle – die dateert van meer dan vier jaar geleden – de verhuur van de kamers heeft gestaakt.

De beklaagde ; is niet eerder veroordeeld geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en de feiten schijnen niet van die aard te zijn dat zij gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar of een zwaardere straf. In die omstandigheden kan uitstel voor de volledige geldboete worden verleend en dit voor een duur van drie jaar.

4.9. Het openbaar ministerie vordert overeenkomstig artikel 43bis Strafwetboek schriftelijk (in de dagvaarding) de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen die uit het bewezen misdrijf zijn verkregen, namelijk het bedrag van de in de periode van de tenlastelegging ontvangen huurgelden, geraamd op 19.242 euro.

De inkomsten uit de verhuur van de gebrekkige kamers – die in die toestand in feite niet verhuurd mochten worden –, zijn illegale vermogensvoordelen. De bijkomende straf van bijzondere verbeurdverklaring is nodig opdat het gepleegde misdrijf geen blijvend voordeel aan de beklaagde zou opleveren.

De opbrengsten van de huur zijn niet gevonden in het vermogen van de beklaagde en het hof raamt bijgevolg de geldwaarde ervan. Het hof gaat daarbij uit van het brutobedrag van de huurinkomsten, zonder aftrek van de kosten die verbonden zijn aan de verhuur. Het hof treedt de raming van de inkomsten bij die op basis van de gekende huurprijs per verhuurde kamer is gemaakt in het aanvankelijke proces-verbaal nr. LE.66I.RW.101800/2011, blad 18, en waarvan de gegevens niet worden weerlegd door de beklaagde ; de huurinkomsten worden geraamd op 19.242 euro.

Om de beklaagde geen onredelijk zware straf op te leggen, vermindert het hof overeenkomstig artikel 43bis, zevende lid, Strafwetboek, zoals toegevoegd bij artikel 55 van de Wet van 11 februari 2014, het bedrag van de geraamde geldwaarde die verbeurd wordt verklaard met 8.687,07 euro, wat overeenstemt met de kosten die de beklaagde heeft gedragen voor de verhuur van de kamers. Het bedrag dat verbeurd verklaard wordt, wordt derhalve vastgesteld op [19.242 – 8.687,07 =] 10.554,93 euro.

4.10. De eerste rechter heeft terecht de beklaagde veroordeeld tot al de kosten van de strafvordering, die werden gemaakt ter opsporing en vervolging van de bewezen gebleven misdrijven.

Eveneens terecht is de beklaagde verplicht tot betaling van een vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure van 50 euro (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 13 november 2012), ingevolge indexatie gebracht op 51,20 euro (artikelen 148 en 149 van het genoemde Koninklijk Besluit van 28 december 1950).

De beklaagde moet worden veroordeeld tot het betalen van een som van 25 euro verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op 150 euro, tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

De herstellvordering.

4.11. De wooninspecteur heeft op 11 juli 2011 een herstellvordering ingesteld bij brief aan de heer procureur des Konings. Het College van Burgemeester en Schepenen van de stad heeft zich daarbij aangesloten bij brief van 24 oktober 2011.

De wooninspecteur steunt de herstellvordering op artikel 20bis van de Vlaamse Wooncode, dat bepaalt :

“Naast de straf kan de rechtbank de overtreder bevelen om werken uit te voeren om de woning, het pand dat het gebouw met de aanwezige woonentiteiten omvat, of de specifieke woonvorm als vermeld in artikel 5, § 3, eerste lid, te laten voldoen aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5. Als de rechtbank vaststelt dat de woning niet in aanmerking komt voor werkzaamheden, of dat het gaat om een goed als vermeld in artikel 20, § 1, tweede lid, beveelt ze de overtreder om er een andere bestemming aan te geven overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 of om de woning of het goed te slopen, tenzij de sloop ervan verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen.

Dat gebeurt ambtshalve of op vordering van de wooninspecteur of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waar de woning, het pand of het goed ligt. De rechtbank bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan, op vordering van de wooninspecteur of het college van burgemeester en schepenen, eveneens een dwangsom bepalen per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregelen. De termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen bedraagt maximaal twee jaar."

De wooninspecteur voert aan dat de uitvoering van werken om de verschillende kamers te laten voldoen aan de vereisten en normen, niet kan bevolen worden, aangezien het pand zonder stedenbouwkundige vergunning is opgesplitst in verschillende woonentiteiten en het aantal wooneenheden in het pand zonder vergunning is gewijzigd. Om die reden moet volgens de wooninspecteur als herstelmaatregel bevolen worden dat de heer [naam] aan het goed een andere bestemming overeenkomstig de VCRO geeft of het goed sloopt.

4.12. Ten onrechte heeft de eerste rechter de herstellvordering afgewezen, op grond van de overweging dat hij niet gevat was om eventuele stedenbouwmisdrijven te beoordelen.

De herstellvordering van de wooninspecteur is regelmatig bij de strafrechter gebracht, zodat hierover uitspraak moet worden gedaan.

De rechter moet bijgevolg onderzoeken of het principiële herstel kan worden bevolen, wat inhoudt het pand met de aanwezige woonentiteiten laten voldoen aan de vereisten en normen van de Vlaamse Wooncode. Wanneer het pand behept is met een stedenbouwkundige inbreuk, komt het niet in aanmerking voor dergelijke werkzaamheden, omdat op die manier de stedenbouwkundige inbreuk zou worden bestendigd; artikel 20bis Vlaamse Wooncode bepaalt dat in dat geval de herbestemming of de sloop moet worden bevolen.

De rechter die het herstel beveelt, moet dus nagaan of het pand wel in aanmerking komt voor werkzaamheden en of, met andere woorden, werkzaamheden niet uitgesloten worden door de stedenbouwkundige voorschriften.

Het hof stelt vast dat de stedenbouwkundige inbreuken waarvan de wooninspecteur gewag maakt, niet bewezen zijn.

Anders dan de wooninspecteur voorhoudt, was het opsplitsen van het pand in verschillende woonentiteiten (studentenkamers) wel degelijk vergund. De beklagde [naam] legt de vergunning voor die de Stad [naam] op 28 juli 1967 heeft afgeleverd voor de verbouwing van het pand. Uit de bij de vergunningsaanvraag gevoegde plannen blijkt dat de verbouwing erin bestond het pand op te splitsen in elf afzonderlijke kamers, gelegen op de vier verdiepingen boven het gelijkvloers, en op de gelijkvloerse verdieping gemeenschappelijke ruimtes te voorzien.

Uit het feit dat nadien op de gelijkvloerse verdieping nog twee ruimtes als bijkomende studentenkamers zijn ingericht en ook op de vierde verdieping een ruimte als studentenkamer bestemd werd – waardoor het aantal woonegelegenheden van de in de plannen voorziene elf is gewijzigd naar veertien –, valt niet af te leiden dat er een stedenbouwkundig misdrijf werd gepleegd. Thans is het wijzigen in een gebouw van het aantal woonegelegenheden die hoofdzakelijk bestemd zijn voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande, een vergunningsplichtige handeling (artikel 4.2.1.7° VCRO), zodat het uitvoeren van die handelingen zonder voorafgaande vergunning een misdrijf oplevert. De vergunningsplicht voor de wijziging in een gebouw van het aantal woonegelegenheden, werd evenwel pas ingevoerd in het Stedenbouwdecreet 1999 (artikel 99, § 1, 7°), om de wildgroei van kamerwoningen aan te pakken. Voordien was het wijzigen van het aantal woonegelegenheden op zichzelf niet vergunningsplichtig en was er daarvoor maar een vergunning vereist in zoverre het gepaard ging met bepaalde werken waarvoor een bouwvergunning verplicht was.

Uit geen enkel gegeven van het strafdossier noch uit de door de wooninspecteur bijgebrachte stukken, blijkt dat de wijziging van het aantal woonegelegenheden van elf naar veertien kamers, is gebeurd op een ogenblik dat dit al vergunningsplichtig was.

Het is ook niet bewezen dat bestemming van drie bijkomende ruimtes in het pand tot studentenkamer gepaard is gegaan met vergunningsplichtige werken. Dit kan thans ook niet meer worden nagegaan; wat de toestand van het pand was vóór de wijziging van het aantal woonegelegenheden is niet meer vast te stellen en ook de toestand met 14 kamers is niet meer vast te stellen, nu de beklaagde reeds de werken heeft aangevat om het aantal kamers terug te brengen tot acht (zie randnummer 4.13).

Het is met andere woorden niet bewezen dat de stedenbouwkundige toestand van het onroerend goed het bevelen van een integraal herstel belet en er is derhalve geen reden om de herbestemming of de sloop van het pand te bevelen.

4.13. Aangezien de door de wooninspecteur gevorderde alternatieve herstelmaatregel van herbestemming of sloop niet moet worden bevolen, beveelt het hof dat de bewezen inbreuken integraal worden hersteld.

De beklaagde heeft aangevoerd dat het pand grondig verbouwd zal worden tot een studentenverblijf met acht kamers met eigen sanitair en een gemeenschappelijke keuken; de Stad heeft voor deze verbouwing op 25 mei 2016 een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd.

In die omstandigheden is het niet zinvol per vastgestelde inbreuk de herstelmaatregelen nauwkeurig te omschrijven, maar volstaat het in algemene termen te bevelen om die werken uit te voeren om het pand met de aanwezige woonentiteiten te laten voldoen aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode.

4.14. Voor de uitvoering van het herstel komt een termijn van twee jaar gepast voor.

Er is geen reden om aan te nemen dat de beklaagde niet vrijwillig zal overgaan tot het herstel. Er moet dan ook geen dwangsom worden opgelegd om hem ertoe aan te zetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren.

Overeenkomstig artikel 20bis, § 7, Vlaamse Wooncode, worden zowel de wooninspecteur als het college van burgemeester en schepenen gemachtigd ambtshalve in de uitvoering van het herstel te voorzien.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in het bestreden vonnis door de eerste rechter aangehaalde wetsartikelen;

alsook de artikelen:

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 187, 210, 211 en 211 bis van het Wetboek van Strafvordering;
- 38, 40, 42§3, 43bis van het Strafwetboek;
- 1 en 8 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie;
- 20 bis §7 Vlaamse Wooncode;
- 84 Hypotheekwet;

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk,

Bevestigt het bestreden vonnis in zoverre de eerste rechter :

- de beklaagde veroordeelt tot een vergoeding van 51,20 euro;
- de beklaagde veroordeelt tot de kosten van de strafvordering;

Doet het bestreden vonnis voor het overige te niet en, opnieuw rechtsprekend, met eenparige stemmen,

Veroordeelt de beklaagde wegens de feiten van de heromschreven telastlegging A tot een geldboete van 2.000 euro, met opdecimen gebracht op 11.000 euro, bij gebreke aan betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een gevangenisstraf van drie maanden;

Stelt de tenuitvoerlegging van het arrest uit gedurende een termijn van drie jaar, voor het geheel van de geldboete;

Verklaart verbeurd het bedrag van 10.554,93 euro ten titel van vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf verkregen zijn;

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 25 euro, met opdecimen gebracht op 150 euro, aan het Slachtofferfonds;

Veroordeelt de beklaagde de nodige werken te laten uitvoeren om het pand gelegen te , kadastraal gekend onder te laten voldoen aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode en dit binnen een termijn van twee jaar na de uitspraak van het arrest;

Beveelt dat de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de Stad in geval het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 20bis, § 7, Vlaamse Wooncode;

Beveelt dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten van het hoger beroep, hierin begrepen deze van betekening en verzet, in het totaal begroot op 307,23 euro;

Houdt de burgerlijke belangen aan.

Dit arrest werd gewezen door de vijftiende kamer van het hof van beroep te Brussel, samengesteld uit :

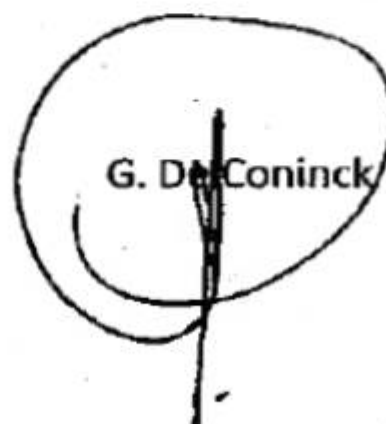
- de heer G. De Coninck, raadsheer d.d. voorzitter
- de heer Ph. Soetaert, raadsheer
- de heer B. De Gryse, raadsheer,

die alle zittingen hebben bijgewoond en die over de zaak hebben beraadslaagd, het beraad geledigd zijnde op 30 juni 2016.

Ph. Soetaert, raadsheer, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te tekenen.

B. De Gryse

Ph. Soetaert

G. De Coninck

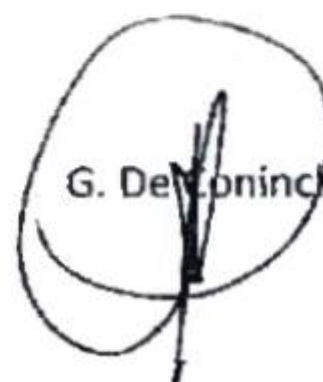
Het arrest werd uitgesproken (conform art. 782 bis en 785 eerste lid, Ger.W.) door :

de heer G. De Coninck, raadsheer d.d. voorzitter,
bijgestaan door de heer T. Gillioen, griffier,
in aanwezigheid van de heer M. Verbelen, advocaat-generaal,

op **26 september 2016**

T. Gillioen

G. De Coninck

Eensluitend verklaarde kopie

Afgeleverd aan: WOONINSPECTEUR Vlaams Gewest

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Brussel, 03-10-2016

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'R. Leemans', is written over a horizontal line. The signature is stylized and somewhat abstract.

R. Leemans
griffier